Školitelský posudek diplomové práce Kateřiny Řehákové

Hledání inscenační tradice opery Julietta Bohuslava Martinů na českých jevištích

Kateřina Řeháková se ve své bakalářské práci pokouší identifikovat a postihnout inscenační tradici opery *Julietta* Bohuslava Martinů v českém divadle. Relativně nízká četnost uvádění díla ji umožňuje sledovat všechna uvedení *Julietty*, od světové premiéry až do současnosti.

Práce je komponována v lineární časové posloupnosti: po stručném úvodu, v němž diplomantka osvětluje, co si představit pod označením inscenační tradice v rámci české opery a slohově charakterizuje Martinů *Juliettu,* v jejíž neoromanticky surrealistické poloze shledává značnou divadelní potenci, soustředí se na deset jejích inscenací, uvedených na domácích jevištích. Míra pozornosti, jakou jim věnuje, je dána relevancí inscenace: rozsáhlejší analýzy se tak dostává především premiéře v pražském Národním divadle (dirigent V. Talich, režie J. Honzl, výprava Fr. Muzika), Kašlíkovu nastudování z roku 1963, následujícímu na téže scéně po dlouhé odmlce, vynucené diktátem realistické estetiky a Martinů emigrací (dirigenti J. Krumholc, J. Krulich, výprava J. Svoboda), inscenaci, přenesené z anglické North Opera Leeds do pražského Národního divadla v roce 2000 (dirigent M. André, režie D. Poutney) a konečně Dvořákově realizace v Národním divadle v Brně (režie J. Nekvasil, dirigent T. Hanuš, scéna D. Dvořák). Sledované inscenace autorka popisuje z hlediska dramaturgicko-režijního pojetí, pozornost věnuje v případě Julietty podstatné výtvarné složce i pěvecké interpretaci a jednotlivá nastudování se snaží průběžně navzájem komparovat. .

Práce je psaná čtivým slohem. Všechny citace a odkazy splňují nároky, kladené na odborný text. Diplomantka se v pojednávané problematice dobře orientuje a prokázala schopnost vyhledat různorodé prameny a cíleně a koncepčně s nimi pracovat.

Jisté limity textu lze spatřovat – především s ohledem na skutečnost, že se jedná o práci magisterskou – v kritické interpretaci pramenů, rsp. absenci systematického zprostředkování celostnějšího divadelního a společensko-politického kontextu, neboť právě do jevištních osudů Julietty se obojí pozoruhodným způsobem promítá, jak ostatně Řehákové text implicitně naznačuje..Nepochybuji o tom, že autorka by byla schopná svá zjištění a závěry tímto způsobem usouvztažnit, pokud by rozvahám nad prostudovaným materiálem poskytla delší časovou dotaci.

Práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji známku **velmi dobře.**

23. 1. 2015 PhDr. Barbara Topolová, PhD.